

Markovits Judit, szakpedagógus, mediátor

Édesanyák

A bölcs, az okos és az ostoba

*Hosszú évek szülői-konzultációs tapasztalatait levonva arra a következtetésre jutottam, hogy **manapság az édesanyák óriási terheket cipelnek a vállukon, mert a mai fiatal férfiak (jelentős hányada) nem szereti az élet megpróbáltatásait felvállalni, inkább kihátrál a gyermeke neveléséből. Sajnos, ezek az apák megragadnak egyfajta gyermekszerepben. Az élet döntések sorozatából áll. Minden döntés felelősséggel jár, aminek bizonyosan lesznek következményei! Így irányítjuk az életünket. És ne feledjük, egyben a mások életére is kihatnak a saját döntéseink!***

A most következő édesanya, (nevezzük Zsófinak), alig tizennyolc évesen lépett ki a szülői házból. Egy rövid levélben tudatta szüleivel, nem kíván -a jövőben- az ő *elveik* szerint élni. Külön életre vágyik, ezentúl a fővárosban. Magához vette a megtakarított pénzét, összepakolt és elment.

Hamar talált egy peremkerületi albérletet, a pénzből kifizette a félévi lakhatását. Elégedett volt magával, mert ugyanilyen gyorsan talált munkát is. Egy idő múlva rájött, hogy elsősorban dekoratív megjelenése miatt alkalmazta a multicég, nem az esze, netán a rátermettsége, esetleg a szorgalma miatt.

Esti egyetemre jelentkezett, de munkatársai - főként a főnöke - folyamatosan akadályozták valamilyen ürüggyel az iskolalátogatását. (Ha így utólag visszatekint azokra az időkre, bizony jól érezte, az akadályoztatása szándékos volt: nehogy magasabb végzettséget szerezzen bárkinél is.)

Stratégiát váltott Zsófi célja elérése érdekében. Néhány kellemes randevú és együtt töltött hétvége után, gyors elhatározással összeházasodott, egy vele egykorú, munkatársával. Az illető budapesti lakással, kocsival és egy kandúrral rendelkezett. (Ez utóbbinak még lesz szerepe Zsófi élettörténetében.)

Az összeköltözötték kezdetben jól megvoltak. A menyecske, mert a gyermek nélküli fiatal asszonyokat régen így hívták, most már arra hivatkozhatott ország-világ előtt, hogy az esküvő miatt halasztott az egyetemen. A szülei, ahogy illik, megjelentek ugyan a házasságkötésén, de minden különösebb megfigyelés nélkül. Elfogadták a helyzetet, tudomásul vették lányuk *döntését*. A beszélő viszony helyreállt köztük, legalább már telefonon érintkeztek.

Zsófi egyre gyakrabban emlegette előttük a „Dögöt”, mármint azt a bizonyos kandúrt, amellyel egy fedél alatt kellett élnie. Korábban sem kedvelte különösebben a macskákat. Szerinte az egyik régebbi állatuk okozhatta a szőrallergiáját. Emiatt ezzel az állattal összezárva - egy másfél szobás panellakásba -, bizony elég problémás volt a helyzete.

- *Időnként fellátogatott vidékről az anyósom. Képzelteti, mekkora felfordulással jártak ezek az alkalmak!*- folytatta a vallomását.

Egy tizenöt kilós macska, egy száztíz kilós mama, aki persze csak a fiatalok ágyán fért el.

A „legjobb” az volt a dologban, hogy az anyós sohasem jelentkezett be hozzájuk. Jött, amikor jónak látta, ahogy azt falun megszokta. Csak „egy rövid látogatásnak” nevezte ezeket a hétvégeket. Eszébe sem jutott az, hogy ilyenkor egy kis pihenésre, szórakozásra vágnának a „gyerekek”! Csak menet közben derült ki, a lakás az anyósa nevének volt. A fiatalok így élvezhették az ő „jóságát”.

Zsófi hamar rájött: annak ellenére, hogy éppen *a számára túlzónak vélt szülői gondoskodás* elől menekült a fővárosba, most megint egy anya, - a fiáért mindenre kész anyós -, telepedett az életére. Szó szerint ránehezedett a napjaikra.

Az anyuka látogatásai egyre sűrűbbé váltak, akkor igazán, amikor már hét közben is orvosi kezelésekre jött a fővárosba. *Rendszeresen beavatkozott a fiatal pár életébe.*

Zsófi kérlelte a férjét, menjenek inkább albérletbe, esetleg cseréljék nagyobbra a lakást, akár anyagi áldozatok árán, de ő hallani sem akart a dologról. Kényelmesen elférnek itt „három és felen”, mondogatta, inkább örüljön Zsófi, hogy már hét közben sem kell bevásárolni, főzni, mindenben segíti őket az anyja.

Zsófinak arra is rá kellett jönnie, a munkahelyén a kollégái fogadásokat kötöttek, vajon mennyi ideig bírják a fiatalok együtt. Az egyik kedves kolléganője kikotyogta, ő is ismerte „személyesen” a kandúrt.

Ez volt az a pillanat, amikor a hályog lehullott Zsófi szeméről!

Otthon, kérdőre vonta a férjét, neki miért nem beszélt a korábbi együttéléséről a titkárnővel. Az ifjú férj mondott ezt-azt, végül jól összevesztek. *Zsófi újabb döntés előtt állt: Menjen, vagy maradjon?*

Adott egy kis időt magának a gondolkodásra. Arra is rájött, hogy időközben egyre jobban eltávolodott érzelmileg a férjétől. Már csak a jellembeli hibáit vette észre. Az anyjával túlzottan elnéző volt mindig, tőle bezzeg maximális alkalmazkodást várt el. A fiatalasszony kiszolgáltatta magát egy felnőni képtelen férfinak, egyben megszűntek a közös kellemes órák. Mert, amikor az Anyuka beállított, átnézett rajta akár egy ablaküvegen. Később már a párbeszédekbe sem vonták be őt, majd nem kérték ki a véleményét a döntésekkor sem. Mintha ott se lett volna!

Zsófi utolsó reménysugara is szertefoszlott, mert abban bízott, hogy amikor bejelenti a terhességét, *esetleg megváltozik a családban elfoglalt státusa.*

Hát persze, hogy változott, de nem úgy, ahogy gondolta: helyzete csak rosszabb lett. A nyugdíjas anyós még jobban elkezdett gondoskodni a fiatalokról. Zsófinak rá kellett jönnie, nem is az ő szülei, hanem férjének az anyja az igazán uralkodó természetű.

Megint összecsomagolt, írt egy rövid levelet, de most a párjának. Leírta benne azt, ha még szereti, utána jöhet a szülei kisvárosi házába. Lesz egy huszonöt négyzetméteres szobájuk, külön fürdővel. A kandúrt ne hozza, mert a kutyával biztosan nem jönnének ki. A gyermeküket a szülővárosában kívánja megszülni, és nyugalomban, biztonságban nevelni.

Ennek már több mint három éve. Azóta nem találkozott a férjével. Közben csendesen elváltak, az ügyvédek mindent elintéztek helyettük. Az apa úgy nyilatkozott, hogy a gyerekekkel kapcsolatban minden jogáról lemond. Az anyósa megrágalmazta még azzal is, hogy nem a fiától lehet a gyerek. Génvizsgálatot kért, de Zsófi nem járult hozzá. Anyósa legalább nem zaklatja majd őket az unokája látogatása ürügyén.

Zsófi sokat változott az elmúlt évek alatt. Legnagyobb szerencséjére visszatérhetett egykori otthonába. Minden szemrehányás nélkül befogadták a szülei, és ezért végtelen hálát érez irántuk. Az első pillanattól kezdve támogatták, szeretettel vették körül.

Szülei imádják az egy szem unokájukat, akit szintén Zsófiának hívnak. Azért most is vannak apró vitáik, amikor úgy érzi, nem felnőttként kezelik. Bár ezért már nem tud haragudni rájuk, hiszen ő is édesanya. Sokat tépelődött ezen. Számukra, vagyis a szülei, s egyben a nagyszülők számára, ők a gyerekek, így kezelik majd életük végéig a Zsófiakat.

Nehéz volt beleszoknia a régi-új helyzetébe, de rájött *ez az élet rendje*, örül, hogy így alakult a sorsa. Megállapodott.

A szülei ösztönzésére **újra elkezdte a tanulmányait**, és reméli, két év múlva már pedagógus lesz. A gyerekek mellett sem könnyű tanulni, mégis így most könnyebb, hiszen az idejével csak maga rendelkezik. Mindezzel együtt elismerte, hogy a szülei anyagi és erkölcsi támogatása nélkül a „padlón lenne”.

Gyermekével kapcsolatban az **édesapja** csodálatosan *átvette a férfi és egyben a nagyapa szerepét*. Mintha megfiatalodtak volna a szülei az új feladatoktól: a nagyszülők egészségi állapota is javult, annak ellenére, hogy új szerepük felvállalásával, sokkal több feladat és gond szakadt a nyakukba.

A nagymama kicsit lefogyott ugyan, de újra eljár a kozmetikushoz, mindenki dicséri is a csinoságát. Az utcabeli ismerősöknek büszkén mutatja a már óvodás unokáját.

Leggyakrabban a nagyszülők viszik és hozzák az intézményből a kicsit, amíg Zsófi az egyetemen tanul, vagy a könyvtárban kutat. Tisztában van azzal, hogy sorsuk szerencsés a szüleivel együtt élve, mert a *gyermek végül is egész családban nő fel!* Lát sokféle pozitív mintát az őt szeretettel nevelő felnőttektől. Ettől boldog ő is, mint édesanya, és a gyermeke is.

Zsófi átértékelte maga körül világot, és levonta a tanulságokat. Ahogy a mondás tartja: *a bölcs mások kárán, az okos a magáén, az ostoba pedig, sohasem okul!*

Megfogadta, soha többé nem dönt legalább két kívülálló meghallgatása nélkül. Azért a szülei véleménye szintén fontos a számára, csak hogy ők - mint a legtöbb szülő -, sohasem fognak tudni elszakadni saját érzéseiktől.

A gyerek, gyerek marad a szülei számára életük végéig. Ez a megnyugtató érzés megmarad a szocializálódás alapjaként, és nélkülözhetetlen a további nevelődéshez.